

Uz Glečer EXTENDED

Writing Xposed je eksperiment *pisanja uživo* tijekom izvedbe, što znači da svaki od pozvanih pisaca prati izvedbu svojim pisanjem, dok se tekst, odnosno proces pisanja projicira u prostor izvedbe, dostupan pogledu gledatelja i izvođača. Ovaj projekt nastao je iz potrebe za dubljim povezivanjem plesne izvedbe i pisane refleksije, a naročito ovakve ne-konvencionalne forme kojoj je prilaz kroz poznate tekstne vrste zapravo nemoguć. Ovdje akcija pisanja, od privatnog, zatvorenog čina pokušava doći u istu ravninu s otvorenošću i krhkošću izvedbenog procesa. Sami tekstovi, umjesto završene, uređene i pročišćene verzije spremne za objavu, ostaju kao artikulacija trenutka, kao zapis situacije bivanja unutar gledanja, kao dio izvedbe i intimni je, višeslojni dijalog s njom.

Autorice *izloženog* pisanja bile su Ivana Ivković, Maja Ležaić, Mila Pavičević, Jasna Jasna Žmak, Ana Fazekaš i Iva Nerina Sibila.

Ovdje su tekstovi, bez ispravaka i uređivanja, redom kako su pisani po danima.

IN

Sada je 6 sati i jedna minuta. Silvija se počinje kretati. Txt se neće projicirati na zidu. Bila bi preveliki utjecaj u ovako malom prostoru. Pre nasilan.

Koncentracija je dubok, tiha... kako će ljudi ulaziti u prostor bez da... i kako će ući u tu koncentraciju?

Glečer ili lava / dnevna soba ili filmski set / opasnost ili mir

Prostovrijeme unutar dubine poprima drugu vrijednost, gušću, nešto kao lava. Koji prostorpokret se u tom vremenu može osloboditi. Koja je moja ulaznica u tu zonu?

Glečerlava

18 i 28,

Sve je ok kaže nepoznati glas s vrata. Pavle rastavljaajući tatami odgovara. *Sve je ok*. U dvorani postaje hladno. Pavle gradi kućicu od tatamija. Silvija i Sonja plešu jedna preko druge. Niki gleda, Ana u kutu radi tihu buku. Nikin pogled je neobično živ i otvoren naspram uronjenosti plesača.

Sve je ok, kaže Sonja. Ana pikulama razigrava

prostor

Topi li se led u dubokom vremenu istim tempom kao i u plitkom? Nakon plitkog vremena dolazi pretpostavljam vrijeme koje je nasukano.

Probaj kaže Silvija, u košulji s bijelim sitnim točkicama. *Probaj...* školjke i plaža, šljunčana, ona na kojoj nije ugodno hodati. *Probaj...* nešto se preokrenulo u dimenziji, postajemo mali, maleni, školjke na vjetru, pjevaju... mali smo... u oluji. Kaliban, Prospero, Sikorax...

Koja je razina svjetla u dubokom prostorvremenutrajanju? Mrak u kome je sve mekše? Mrak koji je oblikovao prostor i sve što je u njemu bez oštrih rubova, bez mogućnosti ranjavanja. Može li svjetlo imati mekoću mraka?

Točno je 19 sati. U prostoru je paučina, vlaga, sjećanje, koraci, svjetionik i neposlano pismo. Postaje sve hladnije. Kakvo je tijelo u dubokom vremenu? Toplije, ogromnije, neumorno...

Nasukano vrijeme,

Sve je ok.

Tempest.

Trajati i postajati, do čega? Nastajati.

SonjaiSilvijaplešu.PavlejekutunegdjesastraneipjevaSmijuseistalisuSonjaiSilvijastojenaistina čin.

Dubokovrijemejeiznutrautijelu.

SonjajepokrajzidaSivlijagledaPavlakojiplešeBosisuTriparabosihstopalaGledamkaogranicudu bokogvremenaionognasukanog.

nastajati do tamo do gdje više ne ide dalje. u istom obliku.

Krinkakrotiti kaže Silvia... izroniti se mora, u trenutku koji je tik do kraja.

U sobi su paučina, koraci, knjiga i pisma, kamera i žena koja piše, projektor i žena koja leži. Keksi i čaj. Pisma kao mramorna koža. Pisma koja vraćaju u glečerlandapokrettrajanje.

Tijelo je kontinent.... i pitanje je sistematike povezanosti elemenata u vremenu... piše.

Odrasli smo, snaći ćemo se. Čula sam nedavno.

Dugo nisam dobila pismo, godinama, nitko više ne piše, nekada smo pisali, rukom, znali smo čitati rukopise jedni drugih, trudili smo se biti čitljivi, rasplitali misli, jedni za druge.

Pisali smo zelenom kemijskom, naliv perom, plavom ili crvenom. Običnom olovkom rijetko. Cijenim napisano pismo. Imam ladicu punu pisama koja ću jednog dana ponovno pročitati i srediti. Ne znam što znači srediti, ali ću ih srediti. (kašljem, nikako da ozdravim), imala sam puno pisama od bake i mame i ostalih, njih nisam čitala i neću, to je pre osobno i nije namijenjeno meni. Smije li se čitati tuđa pisma čak i ako su oni koji su ih pisali i oni o kojemu se pisalo mrtvi? Ono kada se objave pisma slavnih i poznatih pa o njima puno toga saznamo. Saznamo ono što nije bilo nama namijenjeno, to nije u redu, čini mi se. Ovo ću pismo nositi dugo u torbici, baš kao i one pikule, koje sam izgubila pa ponovno našla. Moram ih vratiti ponovno u torbicu.

U prostoru su deke i prašina koja leti na svjetlu. I dim iz vrućeg čaja.

Koliko dugo se može ostati u izvedbi, i kakva je amplituda između dubokog i nasukanog vremena. Koliko dugo se može biti u gledanju i zaboraviti na sebe kao na gledatelja. I samo biti s izvedbom prostortrajanjanastajanja i čajdima.

I.I.

„... sve se raspada...“

Koraci. Pratim samo te točke doticaja bosih stopala i poda. Sada u pratnji ksilofona, no sigurno ne zadugo. Stopala nestaju u čarapama, koraci se sele na drugi par nogu. Jasan zvuk metalne pločice ksilofona mijenja udarac stakla o limenu plohu. Grmljavina. Pucanj. Svaki slijedeći udarac neugodan, neumjesan, nepredvidiv. Prodornost buke objekata u tami u kojoj koraci i tijela i oči i dodiri ljudi ostaju nevidljivi. S vremenom se uho privikava, manje sluša, ne trza, a oko prilagođava, lovi trag sjena, vidi, ili zamišljam da vidi, oblike, tijela, ljude, odnose među njima.

... kartografija...

Sasvim neočekivano, kroz prozor nazirem mjesec. Ipak mi je lice okupano svjetlošću ekrana. Pred svakim licem, u svakom džepu, na svakom stolu - mjesec. I još jedan u njegovoj ruci koja prati njezinu putanju kroz prostor. Divlja tijela na nezgrapnom terenu, posrtavanjima i proklizavanjima ispisuju, mapiraju, uglavnom bez žurbe. Kroz odbleske jednog, pa dva, tri džepna mjeseca stopala mjere udaljenosti, rubove, mekoću leđa ili bedra, liniju na kojoj pod prerasta u zid.

... pukotina...

O glečerima više ne razmišljamo bez nelagode oko njihovih pukotina. „... kako nam je krasno bilo u...“ Ili je manje bitno gdje a više kada. Kada je pukotina nastala, do kada će se širiti, kojom dinamikom će se račvati, mrviti, hučati, topiti... „ne boj se revolucije...“

... isparavanje vrućeg čaja...

Vidim uzorak, strukturu, pa čak (ako zaškiljim) i slijed malih rituala. Lice prema svjetlu, kontrapost, tri šalice čaja, ali i ruku koja trlja čelo, i drhtaj glasa, i nasumičnost u odabiru riječi, i sve veći broj onih koji ne sudjeluju, koji promatraju – ušuljali su se tijekom mraka i popunili rubove prostorije.

... događaj...

Svaki kazališni čin spomene eksploziju, pa i večerašnji. Eksplozija je događaj s kojim možemo započeti novo mjerenje vremena, nova pravila, novi pokret, slijed novih susreta, novih jezika, novih razgovora... Sasvim dobar trenutak za jedan nepažljiv, nestabilan i nezgrapnan duet. I predah.

... boravak...

Neizbježan čaj i keks, jastuk i tijelo naslonjeno na lakat, prilika za komentar, šuškanje, ulazak, osmjeh. Izvedba zakratko postaje druženje. Nastavlja biti druženje. Jer traje, jer nam se nigdje ne žuri, svakako ne vani na kišu, jer su nam njih dvije zanimljive u svojoj nepredvidivosti. A imamo i čaj.

... vrijeme spavanja...

Vrijeme gatanja, paljenja papira, povlačenja lanaca po tlu, naricanja. Anksioznost raščupane kose, aritmičnih koraka, prosutog šećera, ljudi koji odlaze, digitalnog, glasova na hodniku, reflektora koji se ruši, punog mjehura, riječi „prestani“ koja se ponavlja.

... okrhnuti porculan...

Sama izvedba sačinjena je od krhotina. Tu je sigurno puno naplavljenog materijala drugih izvedbi, rituala svakodnevnice, slučajnih susreta, kompenzacija u pokretu, pročitanih priča, iritantnih navika. Aha. Trenutak za fotografiju. Za „ne znam“.

... sjene...

Oni koji ulaze u zadnjim minutama vide slojeve, sjene prethodnih situacija, Nakupine, ali i pukotine. Iscrpljenost, ali i osjećaj za kompoziciju. Banalnost, ali i fokus. Sjenu zvuka. Sjenu koraka. Sjenu govora. Sjenu kompozicije.

M.P.

... dah...

O dahu mozemo razmisljati samo kroz pukotine. Kroz zastoje koji nastaju, izmedju jednog... i drugog udisaja. U tim zastojima vrijeme postaje rastezljivo i dobro je da smo tu. Na pauzi za caj, a ne na cesti. Ispravak - Dobro je da smo tu, zajedno.

...o glecerima...

O glecerima znam dvije stvari / daleko su i plutaju. Ovo plutaju je vjerojatno lako objasnivo, kemijski procesi, fizika. Ovo prvo je veci matematicki problem. Kako to da su sada blizu kad ih nema? Nicega nema. Zvuk nekoga tko vani, vjerojatno, vuca kantu za smece - udaljeniji je od pistanja cajnika. A opet je vise tu.

...mrak...

Kako izgleda nesto sto je bijelo i daleko kad se smraci i nema svjetla? Kroz zamisljeni .prozor sam ugledala ulicu koja se ispraznila i ostale su samo 3 paralelne pruge. I nesto kao da cujem u mraku. Cujem repetitivno skljecanje. Vlastitih zubi, od hladnoce.

...vrijeme...

Mozda da se sada ovdje slozimo pa da vrijeme podijelimo u drugacije intervale pa da pauza za caj vise ne bude pauza u nekom vremenu, nego da ona bude glavni dio vremena oko kojega se onda okrećemo.

Mozda da se sada ovdje slozimo pa da se dogovorimo da vrijeme na ledu prolazi bitno sporije.

...njih dvije...

A onda su ostale njih dvije. Okrenute ledjima i srasle jedna u drugoj, na drugoj, pored druge, oko druge. Pokusavajući svjedeno dozvati tu drugu. A onda opet netko treci.

...plivanje...

Pokusavam se prisjetiti da li je plivanje, prvi put kad te ubace u tu hladnu, mracnu vodu vise nalik borilackom sportu. I sto se dogodi kada se vise ne mozes odrzati na površini. Vjerojatno onda samo mozes cuti sustanje od ispod, i to ti je, zapravo, daleko ugodnije. Daleko ugodnije.

Ona stoji ispred ekrana i ljulja se u pravilnim razmacima. Svjetlo s ekrana, osvjetljava joj donji dio nogu. Ekran poskakuje. Kao sunce na relativnoj mirnoj površini, pred prvi skok u vodu. Pridji blize, misli ona. Tako. Buc. Nema je. Nema je jer smo

a) zamislili da je skocila u vodu

b) nestala je iza ekrana

c) stavila je kapuljacu.

...ogledala...

Nema nista strasnije u plesnom studiju od otkrivenih ogledala. Kao u nekom laboratoriju. Za istraživanje mrtvih životinjskih vrsta. Nesto se događa. Istraživaci su pripremljeni. Neki glas je navodi izvana. Ona i druga ona, iza nas, plesu. U krug.

...ronjenje na dah...

Odjednom nas je prekrilo. Prostor se sastoji od sitnih bijelih tocaka razasutih po zraku. Ovo je trenutak kada jedna kaze drugoj: Jos! Mozes! Kao kod ronjena na dah, u trenutku kad shvatis da si izgubio svaku koordinatu. I jedino sto osjecas su sitne tockice pijeska pod tvojim stopalima. Ovo je trenutak za: Ne mozes. Pluca su mu se rastegnula, pa su tockice pijeska usle u pluca kroz stopala. Neko vrijeme je plutao. Na površini, a onda se smotao u klupko i zaronio. Površina se ocistila i smirila. U nas je ostao uperen samo bijeli mlaz svjetla kao odsjaj njegovih tabana.

... klupko puzeva ...

Vrt. Neciji, bilo ciji. Dignes prvi kamen i nadjes klupko namotanih puzeva. Ona sjedi preko puta i crta prizor koji si pronasao. Crta svakog puza pojedinačno. Kao u laboratoriju. Ako smo se prethodno dogovorili da na ledu vrijeme prolazi sporo, onda smo po defaultu pristali da na njemu hranimo puzeve. Kako se glasaju puzevi? Zakotrljali su se, jedan po jedan, po jedan.

... o usamljenosti...

Ima nesto nakon nestajanja mraka, i u tome da je na rasvjetljnom zidu ostao samo jedan jedini ljubicasti spot. U toj rasvjetljenoj, neonskoj hladnoci, oni koji prezive se koprcaju, i promatraju jedini druge i vrte se, presavijaju se. Netko pjeva. Netko je kauca. Nekoga boli kraljeznica. U after smo, nedavno sam naucila da se to bas tako kaze. Zatvorit cu oci i zamislit cu da se taj usamljeni spot pretvorio u neko toplo difuzno svjetlo koje obuzima prostoriju. I onda se, normalno, lazemo da se volimo. And you are now in another place, kaze on.

I.N.

kroz koprenu ovdje gledam svijet, svijet bez jasnih granica, svijet u kojem postoje samo
obrisi, orisi,

uspavanka kao ritam, jedini ritam dana, dan koji traje bez napora, bez prekida, bez ureza

u kojem lezis ili pleses sasvim je svejedno,

ali je jasno da si tu, tu si svojoj potpunosti,

u kojem jedna ruka, pomakne onu drugu, koja nije njezina, nego tako, lagano pociva na
podu, jer ne moze drugo nego se pokrenuti

niti budna, niti u snu, nego tako, pomalo snena...

koprena ili zvuk ili toplina

koji u prostru sve ostre bridove blaze i

odraz jedan, drugi, treci umnazaju.

skoro je 19 sati

mgm

low battery, your mac will sleep soon unless plugged into a power outlet

trebam se pobrinuti za to, ionako su svi vec popili tri salice caja, i otisli barem po jednom
obaviti nuzdu.

rad s materijalima, gradjenje - building, u drugim registrima bez previse straha o uspjehu
ili neuspjehu, samo osluskivati.

glecer ne kao ledenik vec magla, puna suma - noise, pa povremeno vidis nesto buduci da
prolazi auto ili brod iz suprotnog smjera i svojim farovima, svjetlima, ocrtava siluete.

“trenutno nemam drugo resenje, priznajem, prema krivom prema krivom” - promjena
intencije i repeticija. Pa ponovi. Ponovi.

Ispred mene:

P / SP / SM

/ predstavlja ovaj stap, onaj stap koji je P donio u prvom satu, oko prvog čaja.

A je iza klavira, promjena svjetlosne situacije: ponovo nema dovoljno svjetla za fotografiranje ili snimanje. A odlazi.

P / SM

SP

.... je očito lanac.

.... lanac.

ML

Instrumenti

tijela, pribor, alati, glazba koja dopire iz instrumenata koje ne vidim, djela, tehnika projekcije i softwera čiji ritam nema organski slijed koji se može uklopiti.

Goli gležnjevi, goli potiljci, gole šake i lica, stopala. Napuštena kapa-alat za kliženje. Klizanje, flow-njegova produkcija

Tijelo koje ispušta zvukove, vibracije, pjev u projekciju..... glasovna reprodukcija teksta i znakova dok se ispisuju, i brišu.

suigra kompozicija u broju tijela u prostoru, trokuti ili zvjezde.

Kroz tišinu koja postoji između škripanja parketa, nedostaje zvuk metala i daha.

tekući pokret bez rastapanja, miris čaja, zvuk metala, rasprostranjenost koju pokret pokriva ispunjava prostor teksturama.

Pokret koji proizvodi zvuk, pokret bez njega, zvuk bez pokreta.

Sjene pokreta, pokret bez sjena, svjetlost koja otkriva

Razlika između rastapanja i utapanja, zaraze i oponašanja

vibracije zvuka i fizička empatija, kinestezija klizenja.

odšerati bocu, otkotrljati loptu, vući lanac, pisati na podu

pojesti keks

proizvesti flow je i konzumirati ga,

čitati, bilježiti, pamti, reproducirati

grubost lanca, njegovo udaranje po člancima, pritiskivanje jagodica po klavijaturama, nadglasavanje recitacijom, istezanje glasnica i prilagođavanje daha.

reverzibilnost radnji, ima li slijeda unatrag

Što radi osobni osmijeh ili osobni pogled, privatni ukus i odabir za biti izgubljen

Nepotrebnost predikata u doživljavanju akcija.

dijalog s predmetom. ne poistovjećivanje, usvajanje, hibridiziranje, već korištenje. dijeljenje konzumacijom.

grubost i preciznost riječi omekšana. Govor i njegova gesta gotovo nasilno omekšani. usvojeni, utopljeni. Rastopljeni.

eat me

drink me

alisa u zemlji čudesa.

Dok nitko ne gleda, dok su ledima okrenuti središtu, uoči rubove filtra. njegovu ljepotu i neinvazivnost.

kontekstualnost boje, ovisnost o svijetlu.

arbitrarnost okvira koji je dio procesa. Svako slovo, slabi svijetlost projekcije, svaki razmak, svaka praznina - otkriva više.

prag prostorije, prag svijetlosti.

odsaj sjene i zabava.

proba, poruga, hladnoća prostora i toplina atmosfere.

neovisnost svake od sekvenci o ičemu osim o okolnim prekidima.

Tko prekida? Je li on manje zainteresiran, više istrošen.... Prekida onaj koji je više zainteresiran.

...što dulje plešeš, imaš manje izbora... ilinx pogonjen prekidima, zajednički građen.

Viškovi koji se ne daju pospajati i nedostatak reda koji označava obilje.

Uslojavanje mogućnosti, granjanje načina, hibridizacija radnji i brisanje formata.

Ekolalija, ekopraksija - želja za ponavljanjem kretnji, izvođenja zvukova. Ne za sudjelovanjem (jasno je da postoji visoka, iskustvena, organska logika izvođača) već za kratkim iskustvom određene fizičke radnje, proizvodnje koja djeluje toliko privlačno, utopivo... imersivno, skladno, neponovljivo, zgodno.

citat ...profesiokormadnalni proizvođači interesantnog. Za slučajnu interesantnost dobi se minus...

S.P.

ajsi kir ket fak k

k

k

k

ksssss

a sto ces ti sada sa time sama i u toj prasumi i sumi i umu i danu i snu i volji koje nemas nego si je ponudia svima da vide u nju i da znaju nesto o njoj a kako da sad ti sama nesto odlucis i negdje odes, ne mozes sama ne mzes nikako sama, ti si s nama i sa svima koji su bili ovdje i otisli a i sa svima onima koji ce doci koji su gledali na krivi sat na ljetni sat a ne na zimski sat i koji ce tek doci kad šadne snijeg i tek kad se probudi uspavana ljepotica nakon sto joj se smrne gls u grlu od otrova i onda tek ces mozda amoci ustati i otici, upatiti praznike, polupansion u nekom mjestu za koje jos ne znamo ali ces ga naci na last minute ponudi na internetu, dat cu ti web stranicu na kojoj to mozes naci, znam da ti inace takve stvari ne radis, ti pises pisma, ne ne ti ne pises pisma ali pisala si ih, i pisala si ih mami iz Njemacke i samo ponekad si je zvala na telefon jer je tada, po ljetnom vremenu, tom proslom vremenu jos bilo skupo...a sada si na podu i sada dises tesko znajuci da dises, jer si profesionalka, u tome si se obrazovala, a znas sto svi bismo mogli biti profesionalci u disanju svi bismo mogli zaradjivati ogromne pare na disanju i pisanju kada bismo se usudili disati za novac i pisati za ljude sram sram ponavljam ljubav, za ljubav pisati ramenima unatrag niskim tonovima i visokim pjevom i tankocutnim svjetlom bjelicastim koje ne gleda u nju koja plese da je ne ozlijedi, samo sam ja gruba grubo dodirujem tipkovnicu, udaram po njoj, ja zapravo lupam ritam Aninom sviranju, a slova se slaću, prekrizila sam nogu i ne idu mi dijakritike na ovom tonu, ponovljenom, uvijek taj isti ton ovaj ton je taj ton, upravo taj upravo sasma, ne, u potpunosti taj ton kojeg sam zamislila kad si mi

ponudila da nesto otpleses, a Pavle kao da ce pjevati. Ana nije nista rekla, ona obicno gleda, i onda uzme lance u ruke i place, place za sve ono sto nije otplakala to jutro ispred ogledala, i ne vidis joj to na licu, ali ona je majka one gospodje u drugom redu kazalista, i majka je zeni koja je napravila ove salice za caj, njih dvije su sestre, njene kceri. nije ih sama odgajala, odgojile smo ih i mi, sve mi ovdje koje smo sjedile satima i cekale da se desi, da prodje, da pocne, da se nadjemo, da mozda onda ipak ne budemo na sasvim istom mjestu, nego da se, kao u Pavlovom lucidnom snu o kojem je pricao ovo jutro, u kojem trci za deadlineom i sve sporije moze trcati sto je kasnije, i onda u tom ocaju, odjednom postane lucidan i shvati da nije poanta u tome da stigne, nego da ima - sad sam zaboravila sto ima (ja nemam dijakritike, ali nadam se da me razumijes, i dalje Ani lupam ritam), dakle kao u tom snu, pocnemo izmisljati putanju onih infitezimalnih udaljenosti izmedju nas i pocne svirati glazba, ili prestane, biras ti, pa onda biram ja, pa onda odabere gospodja iz drugog reda kazalista, da joj bude lijepo, jer je lijepo samo zato, jer je lijepo, i bas upravo zato i bez ijednog drugog razloga pises i pises u svojoj glavi neprestano sklapas rijeci i ponekad bi najradije stao, ali radi te ljepote, da kazem proklete ljepote, ne ne , necu to reci, to se tako govori samo na pozornici kazalista, u drugom redu je ona prijatna tisina, kad nesto poznajes dovoljno dobro da mozes bivati sa time i mozes mu dati da bude onakvo kakvo je danas jer dovoljno znas o njemu da se i sama uz njega, uz to mozes izgubiti, i nije te strah, iako je moguće da ce biti nepoznatog, ali tu tisinu volis, ta tisina dokazuje tvoju ljubav prema tome necemu i iako ti u glavi i dalje padaju rijeci, padaju teskom zivom kisom na pod na tlo ponekad mozda to tlo postane mekse pa manje cujes te rijeci, ali one stalno padaju, i onda kad si toliko blizu tog nekog poznatog nepoznatog/ponate nepoznate, mozes mozda zamisliti da cujes teske zive mokre rijeci koje padaju u njenoj/njegovoj glavi cijela povijest gradila je te rijeci i kad ona kaze n, 'n', to je vec pocetak i sredina i kraj neke rijeci to sve svejedno curi, curi kao proljev od kise, jedino mozda kada vikne 'a', to mi nesto znaci mimo rijeci, najezi mi se koza, pocne mi znaciti negdje drugdje, ne u tavanu, na tavanu gdje cujem rijeci ne na tom tavanu ne tamo gore inad nasih glava gdje puse klima gdje sve ove moje i Pavlove riječi odzvanjaju i otkuda nam se vraćaju, otkuda nas gadjaju u glavu (proklete dijakritike, a ne ljubav), prokleta 'a', avukinja, zvukinja, otvorenica, ona otvara prostor ona otvara i lijeci kao ona bijela zena u pjesmi koja me lijecila dok mi se nije oljustila sva koza i

A.F.

18:00

(Veceras ja pisem. Navikavam se na tipkovnicu. Ja sam ipak osoba i ovo je uzasavajuće. Inace ne dam da mi se gleda preko ramena, a sada su mi rijeci na zidu.

A nije cak ni moj lap.

A nema cak ni dijakriticke znakove.

Veceras ja pisem. Veceras po novom vremenu. Pazi to: Novom. Vremenu.

Vrijeme se pomaknulo.)

Danas je prostor topliji, ali djeluje hladnije.

(Ovo nije stol, ovo je komadina stiropora.)

Komadina poput komadine koju Pavle vuče po podu, *(barem mi se sada tako cini.)*

(Nikada nisam stiropor toliko snazno osjecala kao neugodanmaterijal pod prstima.)

To je zbog poda, pod djeluje hladnije. Pitam se hoće li ga toliko voljeti kao posljednjih dana. Pod, mislim.

Uvijek pocinju polagano, nabijeno, zrak je gust. (Uvijek - teska rijec.)

(Danima sam razmisljala kako da nekoga nagovorim da dode sa mnom na Glycer, a da mu pritom kazem kako to ima smisla samo ako si tamo nekoliko sati, pa i nekoliko dana.

Takvo je trajanje zastrasujuce. Kako da im objasnim da za iskustvo treba vremena i da je ovo mjestovrijeme dar i da je prekrasan.)

Dva tijela isprepletена dekičama. Dekičama? Jesam vam rekla da pod izgleda hladno.

(Nisam jos sasvim sigurna sto radim. Ja sam ipak osoba i ovo je zastrasujuce. Osjecam s njima srodstvo jer napipavam, zagrijavam se, ali im zavidim jer oni imaju jedni druge, a ja sam ovdje nekako sama. Mene nitko ne pridrzava.)

Gledaj, misli, pisi... Dvije su u stalnom dodiru, jedan je uz rub. Spajaju se u trio. Danas su bez cetvrtoga.

Clana.

Citate?

Ovo je jos uvijek uzasavajuće.

DODE MI DA PLESEM. pise na zidu

Treba

.....nam

.....vremena.

.....

(Nisam trebala citati sto su mi prethodnice pisale, sad me progone njihovi duhovi, moje rijeci su drugacije, i vise psujem.)

Nema cetvrte, ali ksilofon je ovdje! To zveckanje je tako rubno neugodno, uopce ne znam sto bih s njim.

Moj se stiropor prijeteci savija dok se na njega zelim osloniti, nekako visim, nema odmora za ruke koje tipkaju, tipkaju, tipkaju, a Pavlov stvara snazne mlazove zraka koji pljuskaju Sonju i odguruju je po klizavom podu. Sada je on barijera, ekvivalentna bijelim zidovima, ekvivalentna bijelom zidu koji dijeli Silviju i Pavla, koja ih dijeli tako da njega i ne vidim, ali ga zamisljam iz njezin sjene na zidu. Njegovi su mlazovi zraka sada drugaciji, njegov dah (nagadjam) grubo ulazi u boce (nagadjam jer ne vidim), on je iza njezine sjene na zidu.

Nagadjam. jer. ne. vidim.

Bijeli zidovi ostavljaju im mrlje na odjeci, ostavljaju tragove, zna se tko se pripijao uza zid, znat ce se tko se oslanjao uza zid, vidjet ce se.

Ima nesto koreomanski u ovoj izvedbi.

Ma koliko ona bila topla i lijepa i intimna, ima nesto prisilno, nesto kompulzivno.

(Hocu li biti suvise repetitivna i pateticna ako kazem) Nesto zastrasuje. Klaustrofobicno? Agorafobicno?

(Tesko mi je pisati dok su mi rijeci na Silvijinim hlacama, too much pressure, sori)

Sada mi je Silvia u nekom nezgrapnom slijepom kutu dok mi se rijeci lome preko njezinih nogu, a skripanje stiropora pod mojim prstima jedini je zvuk koji cujem.

Zidovi su izbezumljujuce bijeli.

Pratimo titranje Silvijinog tijela, cujemo lijevanje iza onih bizarnih poluskrivenih vrata. Kao piskenje. Mozda i jest piskenje. I umjetnici piske.

I onda... - I onda gdje? - Na neki jako bucan papir.

Kapsule ili tablete?

Veli Sonja kapsule.

Kucanje iza stiropornih vrata. Lose skrivenih bijelih vrata. Netko se popiskio i sada se zeli vratiti.

Po kilazi doziras ili po godinama? Ili po uznapredovalosti?

Ne znam, nisam nikada uzela.

...

Kako ti moze biti svejedno? Meni nikada nije svejedno. Kako mi moze biti svejedno? Kako mi moze biti svejedno?

Balon? Izmedju skriptanja iza vrata i njihovog ispustanja zraka, imam osjecaj da dobivamo najgore dijelove od iskustva imanja balona. Balon jos nismo vidjeli. Mozda je iza vrata.

Zvucni je leitmotiv veceras skripanje.

Skoro ce 19h, a jos uvijek mi treba vremena.

(Ja sam zapravo to sebi vec poslozila - prvih sat i pol proleti, onda slijedi jedno cuku vremena totalno intenzivno, a onda kriza. Nakon krize opet ludnica i onda ne znam kaj bude jer odem prije nego kaj zavrse. Rekla sam Silviji da je to zato sto ne zelim vidjeti kraj, zelim se osjecati, barem ovih nekoliko dana, kao da su oni uvijek negdje, u tom paralelnom kozmosu, a ja cu im se vratiti sto prije stignem.)

U kutu leze carobne kutije sa spravicama za stvaranje zvukova. (Tehnicki je bilo sto spravica za potencijalno stvaranje zvukova, ali pretpostavka je da je ovim specificnim spravicama to namjena. Mora da je dosta kul imati namjenu.)

(Reci cu vam da mi je ovdje prilicno neudobno i danas je prvi dan da mi nitko nije ponudio caj, a vrlo bih ga rado popila.) (Iako mi je vruce.)

Veceras vlada jedna lagana nelagoda, neki osjecaj da smo zapeli u prologu i nikako da stvar pocne. Nekako nikako da stvar pocne, pitam se s cime to ima veze.

strudla od jabuka i onda skidam martensice

(Citate? Ja, naime, isto improviziram.)

(Hvala na caju <3)

Nesto posve primalno se dogada. [kako li se zove ovaj predmet koji za funkciju ima stvarati lepetave zvukove kad puse vjetar?] taj isti predmet, kada ga se vuca uz pod izgleda poput meduze. Zamisljam da smo na dnu mora. Pjeskovitom dnu o koji se valjaju zivotinjice i biljnice. Okacene o dno, a ipak titrave.

Ali nismo, nismo na dnu mora jer predmeti tako prokleta skripe uz ovaj pod koji je tako uzasno, uzasno gladak. Tako gadno gladak.

Danas

.....sve

.....nekako

.....shkripi.

Danas izgledaju kao da ih vise boli.

Danas je sve nekako poput ovog improviziranog stola za kojim sjedim, koji mi neprestano skripuce i tresucka se, a ne mogu se na njega valjano nasloniti. Kunem se da je danas naprosto takav dan.

Njihova se tijela tako dobro poznaju pa ipak se neumorno osluskuju, ipak se nikada posve ne opustaju, ipak su uvijek jedna drugima taman dovoljno nepredvidljiva. Budu zaigrani poput djece, ponekad destruktivni poput djece, ponekad drski, ponekad kenjkavi od umora. A onda rade dalje. Rade, plesu, igraju se. Istrazuju. Izdrzavaju.

(Prevalili smo sat i pol, ali danas je drugacije, danas dulje tragaju, danas su nekako osamljeniji - ili sam to samo ja jer se osjecam nekako... reci cu izlozeno, ali znam da postoji bolja rijec)

Dosapnuo mi je vjerni pratitelj da pod reflektorom isparava voda u metalnoj posudi. Ima neko srodstvo izmedu njih i te vode, ali ne znam jos formulirati koje je. Nekakva je muka u igri. Neka tvrdoglava izdrzljivost koja ipak ima svoj ocektivani konac. Silvia se uhvatila Virginije Woolf, pitala sam se kada ce Clarissa doci na red, skicam ju vec danima, a Ginny je strpljivo cekala svoj red.

(Odjednom sam suocena sa svojim tekstom na zidu - tom proketo bijelom zidu - preko puta. Jedino sto mi spasava zivce je cinjenica da tekst nije izostren. Pa tipkam li ga tipkam, osjecajuci laganu tezinu treme u trbuhu. Ovako se ne pise, pisanje je sigurna, solipsisticka djelatnost, optimalna za introverta poput mene. Zapitala bih se sto bi rekla Virginia, ali, ono - I'm no Virginia Woolf) (Mrs. Dalloway je s druge strane bila znatno vise navikla na pozornost. Znatno vise od mene, za Virginiju nisam sigurna.)

Pricamo o Ani. Cetrtoj. Onoj koja je uvijek nekako na rubu, limesu, ako hocete. Granici. Izmedu nas i njih, izmedu gledatelja i izvodaca. Ana svira. Ne ja, ona. Ima odlican osjecaj za tajming. Ne ja, ona. Ona zna koji je konvencionalni osjet za dovoljno, i to uvije traje,

traje, traje, nema kraja, nema razrjesenja, ona jos uvijek svira, ona jos uvijek svira, ona jos uvijek svira, ona jos uvijek svira. Ne ja, ona.

Osjećamo prazninu njezina odsustva? Stvarno? Stvarno? Ili nam nedostaje jedan od mogućih bijegova, jedan od onih kakavje primjerice bijeg u knjigu. To je nešto što dobro razumijem - bijeg u knjigu. Tekst koji ispisujem na zidu, koji je sada izostren? To je nešto s čime se losije snalazim, ali trpim, nekako trpim, prezivljam, pretpostavljam da tako i oni prezivljavaju - trenutak. po. trenutak.

Gotovo da zavidim Sonji na privatnosti njezina pisanja pisama. Pisma. Možemo je gledati i pitati se što piše, možemo nagadjati. Možemo mastati.

Slušamo Pavla, slušamo ga kako pjeva iz nekog mrtvog kuta, dok Silvia pleše, a Sonja piše, sve dobiva nekakvu tesku svetost. Zapravo to mrzim. Tesko je i pitam se kako ćemo izći iz toga. Kako se izlazi iz nečega tako gustog i lijepljivog?

....."Danas je monotonija spomenuta prvi put."

Pam pam pam...?

Tisina. Ili ne. Hah. Sada se dramatični a capella pretvorio u nešto što granici s jaukanjem. Ali i to je nešto. Dode i meni da malo jaucem.

Promjena svjetlosti može značiti sve, onako Dogvilleovski - another change of light i odjednom čitav svijet, čitav pasji svijet izgleda posve drugačije, odjednom se neke druge brazde vide.

Možda bi nam bolje odgovarala prazna stranica? (*Kad se već ovako izloženo osjećam ajde da se i ja osjetim performerom*)

Vraca se ritam, udaraljke od boca negdje iza ugla i zvuk Sonjinog citanja.

My heart is a reliable organ. My everyday work-hard heart.

Such games can only be played once. / should maybe not be played at all.

Zuta linija na bijelom zidu, spasi nas, Pavle, od bijeloga zida, pa makar i zutom linijom. Koliku promjenu može unijeti jedan detalj od, eto nekoliko metara. Zvuk razvlačenja lijepljive trake ispunjava prostor, dok ga njezina krhka mreža oblikuje. I ta traka je drska, sve se petlja, lijepi za pogresne stvari, odljepljuje, zahtijeva mnogo pozornosti, inače se prijete da neće slušati upute. Neće pratiti namijenjen joj put. Zalijepit će se Sonji za kosu, sprtlati posred zida. Kaze da i ona ima svoju volju i ako se hoćete, morat ćete joj dopustiti njezine hirove. Kroz otvorena vrata ulazi svježina noćnog zraka - jer sada noć ranije pada,

sjecate se da se vri-je-me-po-ma-knu-lo / a izvana Pavle navlaci lance. To prodorno zveketanje... One su se upetljale u zutu traku poput muha, sto ne bi bilo problematicno da nije dugacke kose. Zapomazu visokim glasovima, dozivaju policiju i smiju se, a u prostoru je sve hladnije, a lanci su sve blize. Sada su majka i kcer. *Pa dobro za Boga (boga) miloga, jesi ti normalna?!* Jednom mi se tako duga kosa zalijepila za cicak od kaput i nevjerovatno je bilo tesko otrgnuti je. Ostala sam bez pokojeg pramena, ali sram, sram pamtim do danas. Otpetljavale su me neke cure iz A razreda koje su mi se cijelo vrijeme smijuljile. Ne krivim ih, ali je bilo izrazito neugodno iskustvo. *Netko je ustao u sest, napisao pjesmu, lijepio traku koja ne postoji, netko mora uvijek biti najludji i onda je ofarbao citavu prostoriju u bijelo. Netko je spominjao monotoniju vise puta, a to nisam bila ja. A to nisam bila ni ja. Nekome, eto, bas danas nije uspjelo. Netko je u debaklu, ali nitko se ne sazalijeva. Nitko se ne sazalijeva, pa ni nakon smrti.*

Danasnji je dan dugacka kosa zapetljana u lijepljivu traku i dugotrajno, bolno otpetljavanje. Ali nakon toga, ljudi moji, nakon toga slijedi najbolji ples na svijetu. Najboljiplesnasvijetu. Sati je 20.15. Kuha se novi caj. Cujem ili umislljam da cujem kako vrije voda za caj. A nakon toga slijedi najbolji ples ikad.

Netko je ovdje nasao tocno ono sto je trazio - jedno veliko kazaliste prekriveno zelenim barsunom, njezno i mekano, do posljednjeg detalja posljednje loze, posljednjeg zriranca, posljednjeg gumba. Poput mahovine. Toliko poput mahovine da umislljamo miris vlage. I pozelimo leci. Makar na trenutak. A taj trenutak nikada nije samo trenutak jer ondje vrijeme drugacije tece, ondje ste uvijek satima jer se ne mozete pomaknuti, naprosto se ne mozete pomaknuti jer je sve tako tesko (tesko, ali njezno, tesko, ali njezno), svi su zvukovi priguseni, cak i agresivan zvuk boce koja pada na pod, cak i ona teska vrata GMK koja su tako jezivo najavila moj ulazak. Ondje ostajes jer je vani sve vise zastrasuje. Kao ljubav. Zastrasuje kao ljubav. Zastrasuje kao ljubav jer vise ne zelis izaci van, jer je vani hladno i mracno i bucno i ako padnes boli i grebe i poderes carape. A unutra je toplo, mahovinasto i nikamo nikada ne moras ici.

I nikamo nikada ne moras ici.

Ponovno se spajaju u gomilicu, valjaju se jedni preko drugih, vezani, povezani, jedno u drugome pronalaze ponovnu intimnost, sigurnost. Njezin glas ne prestaje, zaboravljamo da je rijec o zivom glasu jer je tako nadrealno konzistentan govor.

Ja vise ne mogu razaznati sto sam ja, a sto je izvan mene. Ali to... To ste mi rekli.

Gospodice Julija, vi nikada ne odustajete. - Tijelom da, ali duhom ne.

Tko bi rekao da ste tako vedrog duha!

To cinim da drugi manje pate.

Manje pate, stvarno manje pate. Glas joj prolazi kroz deku. Mekan.

Uspjela sam cuti neki mljacak, pognuti se u neoklasicnom stilu, kadli sam osjetila da mi je celo vruce i shvatila da je najvaznije pronaci dom. Ali ne, ne, samo gledati i reci nije dovoljno, ja se slazem da treba imati dom, ali to je uglavnom zato sto volim primati posjete i volim kurtoaziju. Stovise, posjete preferiram naspram dugotrajnih odnosa i ne bih mogla zivjeti bez sitnica. Kao Clarissa.

Ne ja, ona.

Tri tijela i deka. Skaci, kazu, uhvatit cemo te, ali to nikada nije toliko jednostavno. Cekamo te, kazu, ali ja ih jedva poznajem, proveli smo nekoliko dana u istoj prostoriji, ali nismo mnogo komunicirali, a taj pritisak mi nikako ne olaksava skok. Necu, ne usudim se.

Pa ipak skok.

- I spasili smo te!

Teske rijeci.

Nemoj tamo, tamo je prljavo, a mi bismo jos htjeli s tobom plesati, pripremit cemo ti i svjetlo za ulazak.

(Ovo je jedno bizarno granicno stanje u kojemu sam s njima unutra, a ipak nekako na rubu i jednom nogom vani, ili mozda glavom unutra, a tijelom vani, ili bi pak najpreciznije bilo obrnuto. Ovako se ne pise kritika niti analiza niti osvrt niti teorijski tekst. Ovako se ne pise. Niti s njima niti bez njih.)

Zvuk tih GMK vrata su svaki put predinfarktno stanje. Lakat u nos, kao Silvijin lakat u Sonjinom nosu upravo. Trzaj glave prema gore i prorade suzni kanali. Zagrljaj. Duet lakta u nos uz zvukove ksilofona koji Pavle zapanjuje dobro svira. Bose noge na glatkom podu, a ja se vec danima bojim da ce se razboljeti. Cetiri noge u crnim hlacama, cetiri gola stopala, isprepletene ruke, puno povjerenja. Gledam danima ta cvrsta tijela koja imaju povjerenja u sebe i jedna u druge na nacin koji mislim da nikada necu posve razumjeti. Ali ipak, kaze Silvia: nemojmo, kosti prelako puknu.

Blizi se 21h. Na lap sam navikla, na stol sam se naucila ne naslanjati.

Ponovno posezu za knjigom.

Jeka.

Gledala sam ljude kako se mrste, ali sada smo ostali samo mi, pitala sam se sto misle i hoce li se vratiti, ja sada vise nisam jedna od njih, ja sam ovdje doma, ja sam ovdje vec danima i bit cu jos. *Trains roar in my ears, departures, departures. These are my feet, these mechanical echoes. This is a death. Again, this is a death.* Sylvia? I ona je cekala cetvrti dan, krizu. Ako itko zna nesto o smrti, o umjetnosti smrti, onda je to lady Lazarus. *I wasn't ready. I. Wasn't. Ready.* Njezine su rijeci presnazne. Nitko nista ne moze raditi dok u ovom bijelom prostoru odjekuje Sylvijin glas. Unatoc tome sto su ga malo uneredili, malo uredili po mjeri osobe, unistili onu bljestavu, jezivu bijelinu. Sylvia se bori protiv buke. Buka se bori protiv Sylvije. Buka lima bori se za zivot u ovom prostoru koji je ispunio njezin duh. Njezinenjegovenjegove rijeci gube se u grmljavini lima i opet smo nekako - ovdje. One ga vracaju, otimaju ga od nje i vracaju sebinama. Pritisak dlana na prsa. Tude ruke na usima. Kaziprst na usnici. Ruka na ruci, tijelo uz tijelo, lice uz gornji dio ledja.

Umor umor umor umor umor umor umor umor umor. Moj ili njihov, moj i njihov, um mi se zgusnjavao dok se nije pretvorio u uteg i sada me vuca prema dolje, osjecam bol u donjem dijelu vrata, u korijenu vrata. Sylvia je dobila bitku i uvukla me u svoju bolnu ljepotu, svoju fatalnu, smrtonosnu. Dode mi da ju udarim. Odlazi iza lazni vrata. Nadam se da ce je zamijeniti poznati zvuk vode koja vrije. (Nikad nisam mislila da cu bas ovoliko zudjeti za cajem, ali nisam pusila ni pila alkohol gotovo dva mjeseca. Moguce je da ovo radim potpuno pogresno.)

Danas je prvi puta netko spomenuo monotoniju i to nekoliko puta. To nije rijec koju bih ja upotrijebila, ne sada i ne ovdje. Sonja je slozila kompoziciju od reflektora koji blijesti o lim, keksa i mandarine ciji miris dopire dovdje, keramickog zecica koji je gotovo jednako bizaran kao keramicke kremsnite koje su osvanule u DOM-u i vode koja jos uvijek/opet isparava. Nekako je lijepo i nakaradno u isto vrijeme. Nekako kao dom i kao beskucnistvo istovremeno.

Dobila sam u ruku pismo. Pocela sam ga citati naopako. "Sad sam poceo gledati ispod sofe i sada odjednom prostor pisanja ima oblik." Napisano jucer. Ovaj prokleti prostor nema sof. (Ispricavam se na kolicini hejta GMK, to nije trajno, naprosto je takav dan.)

Prilicno sam sigurna da vise nista suvislo nece izaci iz mene, 21.22 je. Nisam sigurna ni da je iz mene dosad izaslo ista suvislo. Ne znam za njih, ali ja sam presla iz prologa uepilog i nisam sigurna kako se to dogodilo. Mozda sam imala i bljesak tijela negdje oko trenutka kada sam piljila u svoj tekst na zidu, ali to me previse uzbunilo da bih se sazivjela. Sada samo izdrzavam. Trajem. Sutim.

Nisam nikada u zivotu ukljucila nesto u uticnicu na stropu.

Hvala ti sto mi pomazes, iako ne mislis da je to najpametnija stvar.

Hvala.

Pricamo o iskustvu koje traje. Pricamo o prostoru, sto je i kada poslo po krivu. Tijelo je skroz drukcije nego jucer, nesto je u prostoru drukcije, mozda ima veze s Unom Bauer koja je predstavu gledala 45 minuta i onda nestala zajedno i zasebno od hrpe drugih ljudi, a mozda ima veze sa zidom na sredini. Koji je to bio trenutak u kojemu su svi otisli?

Ovo se u onoj dvorani ne bi desilo.

Jedino sto me spasava u ovom prostoru je njeznost. I mene isto. Nekako mrzim ovaj prostor otkako su vrata tresnula pri mom dolasku. Mozda i dulje. Nadala sam se da cete ga vi spasiti. Ali je postajalo samo sve nekako teze. Ovaj je prostor inace nastanjen sa stvarima koji se gledaju stojecki. Jucer je parket bio najbolji parket ikad. Tamo su me posjetili svi duhovi, svo moji, danas nije bilo nikoga moga. Ja vam odgovorno tvrdim da je to zato sto je suvise bijel prostor, a pod suvise gladak. Neko drugo vrijeme, neki drugi narod. Sada se i ja osjecam kao duh. Pavle kaze izvedba gostoljubivosti, a ispod toga nesto drugo, sapat, nitko se ne zeli pokazati. Slazem se.

21.41

Nekako je stvar poda. Jer ako padnes - ubit ces se.

A sutra? Sto ce biti sutra? Kako ce se tijelo snaci sutra?

J.J.Z.

Pisalo je "Povuci njezno" i povukla si, ali prerano si ih pustila tako da su glasno odjeknula, najavivsi svima tvoj ulazak u prostor izvedbe. Onda je Sonja jos i rekla tvoje ime. "Dosla je", točno je tako rekla i, ne zeledi, postala si dio njih.

Kako zagrijati ruke na Glycerima? to si pomislila kada si usla. Najhladniji dan ove zime koja jos nije ni pocela, a ti ides na Glecere, kao da ova hladnoca vani nije dovoljno sama po sebi. Glyceri, samo to ime evocira onu daleku, ravnu hladnocu. Ali ovdje je zapravo toplo. To je ono sto te zbunjuje, duplo te to zbunjuje, jer je duplo toplo, i temperaturno i na onaj drugi nacin kojeg sada ne znas kako imenovati, ali znas da dolazi od ljudi. I inace su u galerijama ljudi, i u kazalistima isto, ali nije uvijek tako toplo, to mislis u sebi.

Ponio si telefon, uvijek ga nosis, ali inace ga na izvedbama ne vadis. Nije pristojno. Ponio si ga i izvadio si ga i fotografio si ih. U nastojanju da zabiljezis trenutak, taj jedan trenutak koji te podsjetio na... pa, na ono popodne...

Casica. I u njoj tekucina. Nisi siguran je li za rakiju, za vino ili za ok. Za sok zapravo sigurno nije, ne postoje case za sok. Ni casice. Ima nesto hipnotizirajuće u nacinu na koji klizi po mramornom podu, ravnom i hladnom. Pratis njegove prste koji ju vode, kao da iscertavaju neku cudnu kartu izmedju njihovih tijela. Mozda Antartike ili tako nekog jos neistrazenog mjesta. Nisi nikad bio tamo, tamo nisi nikad bio.

Na trenutak sklopis oci i upijas zvukove. Nesto metalno struze po podu. Koraci. Kovanice koje padaju po necem mekanom. Opet onaj metalan zvuk. Skljocanje kemijske. Netko pored tebe uzdise. Patika struze po podu, onaj iritantni zvuk. Nesto drugo sklize po podu, boca, pretpostavljas, ili casica, ili oboje. Netko nesto mrmlja. Boca je pala. Otvaras oci.

Naslonjena si na zid. Nikad nisi bila ovdje. Razmisljas o naslagama stvari koje su ovdje nekad prije visile. Jer ovo je galerija, to znas, ali ne znas kako inace izgleda. Razmisljas o naslagama. Ovo je trinaesti sat ove izvedbe. Tvoj prvi, njihov trinaesti. Razmisljas o stvarima koje su prije izvodili, o ljudima koji su prije ovo gledali. Zavidis im na koncentraciji, ne znas kada si zadnji put nesto radio cetiri sata u komadu. Cetiri sata u komadu, cetiri dana za redom, jos manje.

Svi gledaju njih dvije, ali ti gledas njega. Pavle trazi prasinu. Ili svjetlo? Mozda ipak svjetlo. Upalio je jos jedan reflektor, sada ti jace grije ledja. I, na putu k njima, okrznuo se o tebe, s rukama u zraku, kao da se predaje, prosao je pored, a ti si se pravila da te to ne dira. Volis taj potencijal dodira.

Ovdje nema plesnog poda, to si, kao plesacica, odmah primijetila. To nisi znala, osamdesetih nije uopce postojao plesni pod, sad je Silvia to rekla. Zapravo ne znas je li Silvija ili Silvia, pitas se je li ona jedna od onih osoba kojima to smeta. Ti to ne bi mogla, bez plesnog poda ne bi mogla. Niti bez ijednog slova svojeg imena.

Dodaje ti spagu u ruku, gruba je na dodir, ona koja se inace koristi za vezivanje paketa, a sada vezuje tvoje dlanove sa ovom stolicom koja visi i vrti se, sa ulaznim vratima galerije. Ne osjecas neku preveliku odgovornost, ali ipak nisi sigurna, hoce li se sve urediti, ako ti sad pustis tu spagu, hoce li sve pasti?

Ksilofon, mislis da se to zove ksilofon. Skinuo si se u carape, uzimas gutljaj caja, kao znak predaha. Gledas u stolicu, gledas u njihova tijela, Sonjine ruke drze ju poput neke zastave. I onda opet mrak, jedino svjetlo dopire iz slabo odskrinutih vrata i iz projektora u uglu galerije, spojenog na kompjuter na kojem neka cura nesto pise. Mogao bi sklopiti oci.

Neka cura je ustala i otišla pa si iskoristio priliku da se iskrades s njom. Vec si dva sata ovdje, nisi ni planirao tako dugo, ali cesto tako bude, ne planiras, ostanes, planiras, odes. Pitas se, tko ce od svih onih ljudi koji su ostali unutra ostati do kraja. Cim to pomislis,

nasmijes se samom sebi, kao da je to neka utrka, kao da je ista u zivotu pitanje natjecanja, smijesan si samome sebi, ali ponekad si ne mozes pomoci.

Koliko ima jastuka, to te zanima. Znas da su neki spavali, proteklih dana, znaci da je bilo dovoljno jastuka.

Prvi put u zivotu cujes Pavletov glas, ti su ti trenuci uvijek strasno uzbudljivi. Lice koje znas, ali nemas s njime spojen glas. I onda, taj trenutak, trenutak upoznavanja, trenutak glasa. I kao da svaki put nakon toga nastane neko novo lice.

Sve je puno teksta, preko cijelog zida, teksta koji nastaje uzivo, to je valjda ta neka koncepcija citave stvari, sve ide uzivo. I preko njihovih tijela, i preko cijelog zida, sve je puno teksta. Kao da im je istetovirana koza. Ali ne mozes ga citati, taj tekst, ne prepoznajes slova, jer su mutna. To volis, volis kad je tekst zapravo nebitan. Nebitan, a prisutan.

Pricaju o vjeri. Nisu pretenciozni, to ti se svidja.

Ima taj jedan kutak izvedbe koji ti izmice. Onaj gdje su ksilofon i kuhalo za caj. I povremeno neka osoba. I jos neke stvari, ali ne vidis ih dobro jer su skrivene iza zida. Cujes samo kljucanje vode. I, povremeno, ksilofon.

Smijes se, smijes se s njima. Pa onda zijevas. Istezes ledja i vrat. Pojedes keks.

Zakasnila si. Ili barem imas taj osjecaj. Iako znas da ne mozes zakasniti na nesto sto nema pravog pocetka, sto je pocelo prije cetiri dana. Premjestas se da bolje vidis. Pitas se, je li ovo o meni?

Kako se lijepo nabila u zid, Sonja, da, tocno tako, lijepo, to si pomislila. Ponekad se pozelis baviti plesom, samo da bi mogla raditi takve stvari, lijepo se nabijati u zid.

Nisi pazila, to si im rekla, nisi pazila i folija je pala na tebe. Ni one nisu pazile, zato je zapravo pala. I da si ti pazila, a one nisu, svejedno bi pala na tebe. Dogodio se incident. Preplasile su se, kuzis to, pokusavas ublaziti sve, smijes se, ali one su se stisale, uplasile su se. Ali nikoga nije porezalo, ali ova jedna cura je rekla da za slucaj kad je covjeku tako odrubljena glava. Sonja je ipak malo porezana. Ali ti nisi. I sad vec opet ne pazis.

Cirkuliraju caj i hrana, ako ovaj stiropor mozemo nazvati hranom. Ali gladan si, pa uzimas. Uvjeren si da si najduze ovdje, osim ovih koji izvode, ti si pobjednik, tako mislis u sebi.

Zapisujes nesto u biljeznicu. Kemijska na papiru, to je tvoj nacin, drazi i bolji od slova na ekranu. Mozda poslije prepises sve u cisto, ali mozda i zaboravis. Ovako samo ti to mozes procitati, to ti je najdrazi dio, nitko drugi ne razumije tvoj rukopis, tvoje misli ostaju samo

tvoje. Uvijek ju nosis, tu tekicu, taj notes, uvijek, na svaku izvedbu, to je tvoj privatni dnevnik gledanja. Pitas se kako drugi ljudi mogu bez toga, jer za tebe je to stvar prezivljavanja.

Razmislijas o promjeni atmosfera. Kako je malo dovoljno u izvedbi, kako puno u zivotu. Malo svjetla, jedan glas koji pjeva, umjesto da govori, i to je to. Kao da si na nekom drugom mjestu. Umjesto buke, smiraj, umjesto divljine, tiha poljana, tako se sada osjecas.

Pala je stolica, preнула te iz sna.

Dasak svježeg zraka, taman kad si se uljuljkala. Imas osjecaj da oni imaju neki svoj jezi, iako govore hrvatski, razumijes ih, razumijes sve rijeci, ne razumijes bas svaki put sto točno govore. Opet govore o vjeri, niti prošli put ih nisi bas razumjela, mozda zato jer si vise razmisljala o tome sta ti vjerujes, umjesto da slusas njih. To ti se ponekad dogadja, odlutas tako, usred predstave, bez nekog očitog razloga.

Ima nesto u svjetlima ulicnih lampi, nesto sto te smiruje. Tako i sada, ta slaba nijansa narancaste te smiruje, neko vrijeme to je jedino sto osvjetljava prostor izvedbe. Mozda zato jer su uvijek tu, svake se noci pale, nepogresivo. Malo je takvih stvari na svijetu.

Je li ovo ponovljena izvedba ili je svaki put nova, je li ovo samo nastavak od jucer ili samo rekonstrukcija, jedan durational performance ili durational performansi, u mnoini, improvizacija ili koreografija, jesu li to uopce opozicije... to su stvari o kojima mislis.

Deka te podsjeća na Beuysa, na filc. Hoće li sada nekoga omotati u nju? Voljela bi, voljela bi da to budeš ti.

Oci su ti jos naviknute na mrak, nesto se kotrlja, ali ne vidis sta. Onda shvacas: netko je lansirao kliker.

Ostalo nas je bas malo, ne znas za druge, ali ti se osjecas slobodnije, sigurnije. Ustajes da bi procitala ono sto ona cura pise, tamo u kutu. Cucis i citas, strepis, hoces li pronaci sebe?

Oblacis jaknu i odlazis. Vrata su glasno zalupila, zaboravila si da treba nježno s njima.